

indenfor sit Parti at kunne bekæmpe dem med større Styrke, end han vilde kunne det udenfor sit Parti; men om denne Opfattelse er den rette, tør jeg ikke sige.

Birck: Naar den højtærede Minister nu ganske afgjort udtalte, at der herpaa ikke kan bygges noget med Hensyn til hans fremtidige Planer, maa Ministerens Ord staa til Troende — jeg haaber, at enhver vil skrive dem op og huske dem —, men saa vil jeg bede den højtærede Minister f. Eks. læse sit eget Hovedorgans ledende Artikel i Dag.

Parkov: Den højtærede Forsvarsminister kom i sit Foredrag i Dag ind paa Betragtninger af lignende Art som dem, han tidligere har fremført under Lovforslagets første og anden Behandling, Betragtninger, som jeg har ment paa fyldestgørende Maade at have gendrevet, og jeg synes derfor ikke, der kan være særlig Anledning til at beskæftige sig videre dermed. Jeg skal blot omtale nogle enkelte Ting.

Ministeren nævnedes, at det navnlig ogsaa var økonomiske Grunde, som talte for, at man i dette Øjeblik desarmerede Landbefæstningen og nedlagde Fæstningsartilleriregimentet. Det blev sagt, at der var Mulighed for, og det er vel i og for sig ikke tilstrækkeligt, men at der ogsaa skulde være Sandsynlighed for Bortsalg af Grunde, hvorved der skulde komme Penge ind i Statskassen. Jeg tror ikke, at dette vil blive Tilfældet. Den økonomiske Situation baade for private og for de offentlige Institutioner er i Øjeblikket af en saadan Art, at det vil være umuligt at afhænde nogle af de Grunde, der ellers kunde være Tale om at afstaa. Jeg har antydet, at man maaske indenfor alle Partier kan opnaa Forstaaelse om visse civile Formaal, hvortil der vil være Brug for disse Grunde, som i Øjeblikket indtages af Fæstningsværkerne, men jeg tror ikke, det vil være muligt for nogen af de Kommuner, der kunde være Tale om, i dette Øjeblik at rejse de dertil fornødne Midler.

Saa blev det af Ministeren nævnt, at man vilde spare de aarlige Udgifter, ved at man ikke indkaldte Mandskabet til Fæstningsartilleriregimentet. Der er det overmaade beklagelige ved dette Lovforslag, at det ikke alene tager Sigte paa Desarmering af Landbefæstningen, men man ønsker ogsaa, at Fæstningsartilleriregimentet skal ophæves samtidig, og kun Regimentets Befalingsmænd skal blive.

Den Besparelse, der saa vil blive Tale om, er den, der kan opnaas ved, at man ikke indkalder Mandskabet. Jeg har allerede tidligere gjort opmærksom paa, at de store Arbejder, selv i det Omfang, Ministeren vil udføre dem, vil foranledige meget betydelige Udgifter, saafremt der skal anvendes civil Arbejdskraft dertil, og der vil være forbundet meget stor Risiko med at anvende tilfældig Arbejdskraft. Derfor er det min Overbevisning — og jeg tror, at naar man til sin Tid kommer til en Opgørelse af, hvad disse Arbejder har kostet, skal det nok vise sig, at den er rigtig —; at det vil blive meget billigere, hvis man indkalder Mandskab til Regimentet og benytter det til disse Arbejder, end hvis man undlader at indkalde Mandskabet og benytter civil Arbejdskraft. Vi vil gerne være med til Beparelser ved ikke at indkalde Mandskab i den Udstrækning, Hærløven betinger det, og vi kan gaa med til en mindre Indkaldelse, hvorved der vilde opnaas en sikker Beparelse. Det er givet, og det ved den højtærede Forsvarsminister selvfølgelig ogsaa, at udenfor Fæstningsartilleriregimentet er det ikke muligt at faa en eneste Soldat til Arbejdet derude, der kan ikke afses nogen fra de andre Afdelinger.

Ministeren udtalte, at vi alle sammen skulde ønske, at den fremtidige Udvikling maatte komme til at bygge paa Retsgrundlaget. Vi har for længst udtalt os derom og erkendt, at det ogsaa er vort Ønske; men man har ogsaa fra alle Sider samtidig erkendt, at bag Retten maa der staa de fornødne Magtmidler til at sætte Rettens Villie igennem; det er ikke tilstrækkeligt, at Retten kræver et eller andet, naar ingen vil bøje sig for dens Afgørelse, og vil vi være med i det Forbund, som der her er Tale om, Folkenes Forbund, maa vi efter mit Skøn selvfølgelig ogsaa komme til at bidrage til Tilvejebringelsen af saadanne Magtmidler.

Ministeren siger, at det, som sker, naar dette Lovforslag bliver vedtaget, er et Opgør med Fortiden. Jeg har tidligere sagt, at det for saa vidt ogsaa har med Fremtiden at gøre, som Nedlæggelsen af Fæstningsartilleriregimentet i dette Øjeblik ikke alene kompromitterer den Forsvarsordning, vi har nu, og som jeg troede, vi var enige om i det væsentlige skulde opretholdes, indtil vi kom til Forstaaelse om en ny, men den kompromitterer ogsaa den kommende Forsvarsordning, thi der kan ikke være nogen Tvivl om, at vi ogsaa i en kommende Ordning, hvis vi over-